

5 НА ПРАГА

Подиръ дълга и дълга разлжка
азъ пристѣпямъ къмъ сжщия прагъ
дето майка ми нивга на тръгване
ме прекръсти на изпроводякъ.

И азъ чувствамъ, че пакъ ме обстѣнятъ
съсь познатия преженъ топликъ
тия сжщи очи умилиени,
тоя благъ богородичень ликъ . . .

Да би знаялъ отъ колко години
тя е чакала днешния день,
да ти каже: „Добре дошелъ, сине,
дожалѣ ли ти, майка, за менъ?“

И да видишъ какъ ней горкана
сж премного и тия слова:
да замлъкне презъ сълзи засмяна
и да скрие въ престилка глава.